

GUAIX

El guaix (del terme francès gouache) és una pintura a l'aigua, feta amb pigments, goma aràbiga com a aglutinant i càrregues que augmenten l'opacitat i donen més cos a la barreja. És un dels procediments de tremp de goma i, es diferencia de l'aquarel·la (també un tremp de goma) perquè és una pintura opaca, que ofereix colors sòlids i que empra el blanc. No actua per transparència sinó que els colors es tapen els uns als altres. Un cop secs els tons queden apagats no tenen gens de brillantor.

El guaix no és permanent, si entre en contacte una altra vegada amb aigua queda tacat. Aquest tipus de pintura es comercialitza en pot o en tub. Existeixen molts colors tot i que es solen utilitzar els més bàsics que després es barrejaran per a obtenir-ne d'altres.

Història

Des d'antic moltes pintures han utilitzat la goma aràbiga com a aglutinant. Els antics egipcis ja pintaven amb aquest procediment. Molts manuscrits de l'Edat Mitjana són fets amb una pintura semblant al guaix. El material va gaudir de bastant importància durant el segle XVIII tot i que mai ha gaudit de gran èxit entre els artistes i no trobem un període en el qual fos àmpliament utilitzat i apreciat. Al llarg del segle XX el guaix ha continuat tenint vigència i molts artistes moderns (Picasso, Miro,...) l'han utilitzat, barrejat a vegades amb d'altres procediments (aquarel·la, tinta). En el camp de la il·lustració, el còmic, o el disseny gràfic, sobretot en el cartellisme, ha estat molt utilitzat ja que permet zones planes i plenes de color que després són molt aptes per a ser reproduïda amb mitjans mecànics.

Superfícies

Hem de vigilar que els papers que utilitzem no siguin molt prims, han de poder absorbir l'aigua i no arrugar-se. Sobre cartró també podem treballar amb guaix.

Pinzells i d'altres

És òptim disposar d'aigua, de draps, i d'una paleta per a realitzar les barreges. També espàtules o algun altre utensili per a agafar la pintura dels pots, tot i que també es poden utilitzar els pinzells.

Pel què fa als pinzells utilitzarem els de pèl tou, que originàriament eren de marta, però ara solen ser sintètics. Les mides dels pinzells són numerades a partir de l'1 (mida més petit). En referir-nos a la forma les més usuals són la rodona o la plana, i la seva tria depèn del traç que vulguem fer. Cal cuidar els pinzells tot netejant-los bé amb aigua, no deixar que s'assequin amb pintura i, un cop nets i encara molls, cal no doblegar-los de la punta ja que agafen mala forma.

Tècniques

-Tot i la seva opacitat i capacitat per a crear zones planes el guaix també es pot anar diluint afegint-li més aigua tractant-lo com una aiguada. De totes maneres encara que vulguem obtenir tons opacs cal treballar amb una mica d'aigua per fer que la pintura llisqui per la superfície, si és massa seca i conté poca aigua se'ns pot esquarterar posteriorment. De fet, aquest pot ésser un efecte pretès si es volen crear textures tàctils a la seva superfície, encara que potser no seria el mitjà més adequat.

-Les zones planes i opaques s'han de treballar delicadament per anar fent desaparèixer la textura que produeix el traç del pinzell. També es pot treballar amb aigua fent rentats o creant textures per la dispersió del color en una taca d'aigua o sobre el paper anteriorment humitejat.

-També es poden crear textures pentinant o rasant la pintura quan encara no està seca. Si volem donar més volum a la pasta i elasticitat per a fer-hi aquestes textures podem afegir-hi, abans de ser aplicada, una mica de cola blanca.

-Les barreges es realitzen normalment a la paleta tot i que es poden anar barrejant els tons a sobre la superfície de treball.

-També podem crear reserves amb materials grassos (ceres o goma de reserves) o també amb plantilles de paper o d'altres materials. En els primers casos hem de treballar amb el guaix una mica aigualit i en el cas de les plantilles aquest ha de ser més consistent.

-A part del pinzell podem aplicar el guaix amb altres utensilis, papers, tampons, esponges, raspalls o d'altres.